

Kožešiny Kožešiny

Kupujte své kožešiny přímo z koželužny!

Víte, že největší a nejlépe opatřená koželužna a výrobní západu nalézá se v číslu 1925 již. 13. ulice? A že nyní poprvé v historii našeho obchodu otevřeli jsme oddělení, kde obchodujeme v malém a můžeme vám nabídnouti kožešiny všech druhů za výrobní cenu.

Upravili jsme první poschodi naší velké továrny, abychom dostali místo pro naše obchodování v malém, kde máme nyní vyložen největší výklad našich velkých zásob, jaký kdy byl v Omaze viděn.

Kožešinové kabáty pro dámy, at-lasem lemované za pouhých \$8.00

Pamatujte si, že kupujeme surové kůže přímo od trapěru a výrobců. Vyděláváme je a zpracováváme ve své vlastní továrně a pak je prodáváme přímo Vám. Podržte zisk všech prostředníků ve své vlastní kapse, koupíte-li přímo od nás!

Dámské kožešinové soubory od \$5.00 výše

Kára South 13th Street stávk před našimi dveřmi. Vyjděte na Francis ulici. Budete mít několika-násobný zisk, koupíte-li přímo v naší koželužně.

THE NATIONAL FUR AND TANNING COMPANY,

1925 South 13th Street

OMAHA, NEBRASKA

Literární Obzor

Z UPOMÍNEK NA JULIA ZEYERA.

Napsala A. Lauermannová-Kikšehová.

Jarní soumrak spadá prosvětlenou šedí do květů jabloní. Svítivé pampelišky v mladém trávě potulily žlutých svých pohledů. Dýchá jarní země, dýchají staré lípy, koruny jabloní, jak rozvěvené bílé náruče šepotají vůni květů do šera. Cítíš nový život všeho rostlinstva, vzpomínáš jaro minulých a lidí odeslých — Jabloně zablíží do oken starého domku, v němž před éasy svá neplodnější léta trávil Julius Zeyer.

Vzpomínám i listují ve zloutnoucích stránkách starých zápisníků, ale nebylo by toho ani třeba pro osvěžení paměti. Jsou lidé, jejichž tvář i slova, úsměvy i gesta se nám živě vybaví při každé na ně vzpomínce — bývají to lidé, kteří vlastní náš život obohacovali svou jasností. K nim náležel Julius Zeyer, jehož lidská podstata se tak podivuhodně kryla s podstatou jeho básnickou.

Člověk i básník byli v něm nedělenou bytostí; i v krutých útrapách posledního jeho chorobného vzrůstání se duch jeho nad chorobou tělnost. Z té poslední doby jeho života vypisují, zachovávají věrnost slovosledu, co o něm napsáno v mých zápiskách.

8. ledna 1901.

Byla jsem u paní Jungfeldové (sestry a obětavé ošetřovatelky J. Z. v poslední jeho nemoci), Zeyer spal. Měl neklidnou nos, nemohle ulehnutí, sedl jen v křesle. Dnesní noci svítí mu mělo do oken, on nedovolil spustiti opon, dlouho prý se díval do měsíce a pak mu počínaly kanouti slzy z očí. Paní Jungfeldová napsala Julia, aby se chránil rozlištěností, ale on jí poslal vyprávění: "V takových měsíčních nocích," pravil, "bloudil jsem světem, pátky proputoval velké

kus země, chodil jsem lesy, v nichž potůčky zúrčely jasnou vodou a ptáci ze sna zapískali ve větvích. Vyšel jsem z lesa, viděl jsem v dálece na obzoru města vysokých, starobylých věží a lomenie domů a střechy, pod nimiž bylo mnoho lidských snů. Co jsem kdy napsal, se mi tenkrát zjevovalo. A býval jsem tak šťasten se svými pohádkami sám a sám."

Co mi paní Jungfeldová vyprávěla, zapsala jsem si do slova.

Dnes, kdy ta slova po letech pročítám, zamýšlím se nad nimi. Zda není chvíle inspirace, chvíle plného rozpětí fantazie vášní citův i myšlenek jediným nezkaleným štěstím v básnickové životě? Básník cítí samotu, podmíněnou elonou vidin vlastní duše, elonou, již k němu neproniká třísť bezvýznamných jevů všedního života. Přes tento odvrát od jistých jevů skutečna dává básník z největší své bytosti více nežli každý jiný smrtelník a cítí ho každé jiné smrtelník a cítí jeho dar. Těto bořnosti pocítil i Julius Zeyer. Sám bloudil životem, odlišnými sklonky osamocen žil s kruhu vlastní rodiny, zpracováním eizokrajných látek diskreditován žil mimo kruh literatury své doby i oficiální její českošti.

Vzpomínal-li Julius Zeyer měsíčních nocí, ve kterých světem putoval, vybavovaly se mu asi u brany let jeho tesáckého tovaryšení, ve kterých matkou vyslán do světa na vandr, se domů vrátil obohacen více poetickými zkazkami nežli vědomostmi svého řemesla.

V posledních letech svého života vzpomínal rád domu otcovského, onoho krásného nádherně zařízeného domu, v jehož komnatách bloudil i v posledních horotných svých snech, v nichž mu i neviditelnými prsty na starém klavíru hrána smutná píseň pohřbená.

Ale i dávno před tím povídal v důvěrných odpoledních hodinách, kdy oheň v kámenech hučel, o kouzlech tesácké ohrady, ve kterých sedal jako hoch, v rukou

knihu vědomostí realitních a v hlavě sny o dálných zemích a lidech velkých, bohatských osudů. — Přítomnost bývala mu reprezentována ohavnou knihou záhad počtářských.

"Býval jsem strašný kluk," říkával o sobě. "Nic jsem se neučil, jen indiánské povídky a hlavně špatné rytířské romány jsem četl a ve škole rozbíjel škamny v bojích se spolužáky. Maminka dávala ty škamny pak spravovati v naší ohradě. Někdy jsem se také hrozně trápil nad vlastní nezdrámostí, když jsem viděl, že se pro ni trápi maminka. Ale čím co čín, nešťastí později přece jen propukl." Tím nešťastím mnil ve své někdy trochu bolestivé hovornosti básnické své poslán.

Poetické nadání Julia Zeyera nebylo v rodině jeho přijato právě s nadšením. Matka Zeyerova nesla těžce, že se ani tento její syn nechtěl zachytiti praktické kotvy života; jeho sourozenci, pohybující se většinou v jiných společenských oblastech, počítali odězení k tomu, který se jim vzdaloval do neznámých jim světů.

Zeyer zhožoval svou matku, ač nebyl dědicem některých dobrých, pro život platných jejích vlastností. Dle všeho, co jsem od členů rodiny o Juliově matce slyšela, byla matka jeho energická, pracovitá, měla obchodního ducha a velkou snahu spořit a rozmnožit blahobyt čestné své rodiny. Syn, básník a snivec, nebyl synem jejího ducha. Ale tato matka měla dosti lásky mateřské, že nezesouhlasila s předurčenou volbou povolání synova, dovedla mu přece rozehnotiti hřívý ohněček lásky u krhu donášeho a měla čisté mateřské porozumění pro čisté lidské jeho bolesti.

Bylo to nedlouho po smrti staré paní Zeyerové, kdy nám byla rodinou ke koupi nabídnuta vila v Libozi. Převzali jsme zahradni její inventář i se stáječkem zahradičkem, sloužícím lita v Zeyerově rodině. Většinou tento stáječek povídal rád o panu Juliově, "který byl takový hodný pán libozný, který ani kuřeti neublížil a i knihy psával, za které vydě-

lával těžké peníze." Děleček byl patrně hrozně neznalý českých nakladatelských poměrů! — V rohovém pokoji, z jehož oken byl výhled na černé skály šárecké, říkával: "A tuhle u toho okna psával pan Julius, na téhle stěně bylo plno knih. Byl tuze učený, i duchy znal zavolat a tak se tu zjevovali duchové nebožtíků. — Když nám stará paní v Praze tak náhle skonala, přijel pan Julius až z Ruska, ale už tu neobstál, už mu tu nikdo skřívky chleba nepodař, nebyla tu už maminka. A nanejduh uhodila taková zima — "Což tu po mamince nezůstalo palivo?" se mne tázal a já mu řekl, že všechno palivo po staré paní dala do svého sklepa uzavřít mladá paní, ale on, jakoby ani neslyšel, ten se o nic nehlásil. V Libozi v zimě paliva nenakoupíš, každý se jim zapotřít už na podzim. A tak jsem po zahradě kde kterou suchou větvičku sebral a ze svého jsem přidal a tuhle v těch kamínkách jsem oheň rozložil, ale přece to nikam nevedlo, zimou tu neobstál."

Stáječek rozplakal se pravděm, vzpomínal-li na Julia Zeyera, pána libezného, který kde jen mohl chudému člověku přilpěl.

Mně zůstala jeho slova ve vzduchu pokoje, v němž Zeyer spal svůj Vyehrad a z něhož byl zlou zimou vypuzen.

Mladá paní byla ženou nejmladšího Juliova bratra, bydlila s námi ještě několik měsíců ve vile. Byla to paní velmi krásná, sladká, trochu úlisné mluvy, velmi příjemného daru vypravování. Byla nad pomyslenou nádherná. Napadáte lehe, s jistotou graci na jednu nosu, vláčila blankytným hedvábem poskřítý svůj župan po cestách zahrady. Vypravovala mi leceza s usudu rodiny Zeyerovy. Julia líbila jako člověka divného, mluvila o něm téměř jako o cizinci chladně, nevěcně, stále zapleteném v předivě jakýchsi tajných myšlenkách. Když jsem poukázala k básnickému jeho významu, usmála se chladnou nevšímavostí; myšlím, že uznala ani jednu práci

Zeyerovu. I ona tvrdila a velkou jistotou, že byli Juliem v jeho pokoji duchové citování, a se školním, lativním úsměvem mi naznačila, že tu všude straší ve vile, kterou jsme koupili. —

Znala jsem tenkrát Julia Zeyera jen povrchně z konvenčních styků společenských. Býval obestřen jakýmsi plachým chladem a moje plachá úcta před kouzelnkem byla také příliš veliká, aby mně dovolila přiblížit se k němu slovem důvěrným. A jako kouzelník působil na nás Julius Zeyer, který před námi rozevíral výhledy do zaslíbené země modré poesie. Pravím na nás, neboť vim určitě, že mluvím za onu část tehdejšího mládí, které si dalo připnouti Gracianem (z Večera, u Itálie) perutě a letělo za básnickem.

A jak jsme tenkrát četávali, ne tak, jako čítá dnešní, kritičkou hypertrofií choré mládež, které pokládá za svou svatou povinnost, aby mělo úsudek dříve, nežli má porozumění i pojmu. — My vzdávali se knihám na milost a nemilost, nad Zeyerovými novellami zapomínali jsme času i prostoru, vžívali jsme se do jeho dějů, cítili s jeho postavami tou měrou, že se nám zdálo býti pravdou to, co jsme četli a že jsme tím lehčeji nesli tíseň mátohu toho, co jsme žili. Čítali jsme, že se někde dělo to, o čem psáno. A jsou skutečně staropražské příběhy v prvních pracích Zeyerových. Často mi později vyprávěl, že je většina jeho prvních látek čerpána z vypravování starých šlechticů, které v jeho dětství navštěvovaly dům jeho matky.

V některém koutě skrytý na slouchával jsem, co staré dámy vyprávěly. — Pamatovaly doby Karla X. na hradě Pražském, ma-ly všechny historie rodin šlechtických i občanských."

Stará Praha! Julius Zeyer uslyšel volle Jakuba Arbesa jeden z prvních tajemný zpěv jejího mlva, jehož fantazie se zahloubala v šera mabostranských paláců, zapomenutých koutů i hloím zarostlých hřbitovních kamenů. — Vyprávěl, co vepsáno v patině stěr-

nalých stěn úzkých pražských ulic, co bloudil šerem pražských chrámů, v nichž voskovi svatí ve svých křiatlčových rakvích spí. Něco ze ztajeného, šepotajícího o bývalém tu truchlém a beznadějném, tu zase útěsném, nesoucího ohlas půvabné tklivých písní dávno vyznělých i zářevy tepla krbů dávno vyhlašených i bary zmlnající záplavy večerních obloh nízkých dob.

Kroniky, jež se odehrávaly v ztajeném šeru starých domů rodinných a tradovány ode rtů ke rtům, přibíraly fantastických rozměrů — to vše je skryto v prvních pracích Zeyerových. Prací v nich cíží vlivy hledány a do nichž jako v lunojasné noci třelý silhouetty saré stověžaté Prahy a její tradice.

Grocerní a Feznický obchod
vlastní v č. 1622 No. 10. St., OMAHA,
HENRY P. MARQUOT.
Čerstvé a znamenité jakosti uzonáské zboží třikrát týdně. Frank Pánek vás obslouží. Tel. Doug. 2780. 2517

A. C. HOLOUBEK
(HUBMAN & HOLOUBEK)
KVĚTINÁŘ
2206 So. 13. Str., OMAHA, Neb.
Příjemná ochotná obsluha se srdečným a ochotným úsměvem. Zveřejněno. Hled 1913. 208. Webster 499. (Vidějte sokolovský)

Spolehlivé pojištění na život
za skutečnou cenu u
WOODMEN of the WORLD
1100ová Světa;
české tábory v Omaze a South Omaze.

Pavel Kavulák,
český expresák
První český expresák v Omaze, první který i vyřídí do všech částí země. 42 St. K. napsané na řeku 13-16 a Wil. Ham. Telefon Red 1314. — Obchodní 201 Homer St. Tel. Douglas 3879.